

Γουλιέλμος Τάφτ

Τὴν 4ην Μαρτίου, ἐν μέσῳ χιονοθύελλης, ἐγκατεστάθη εἰς τὸν Λευκὸν οἶκον τῶν Ἑν. Πολιτειῶν ὁ νέος Πρόεδρος κ. Τάφτ. Ὁ πρῶτος πολίτης τῆς Ἀμερικανικῆς Συμπολιτείας εἶνε φιλομειδής, ἀγαθώτατος, μελευκὸν παρελθόν, ἄξιος διάδοχος τοῦ Ρούζβελτ. Καὶ ἐκεῖνος μὲν δημοκρατικώτατα ἐπεδόθη εἰς τὴν δημοσιογραφίαν καὶ εἰς τὰ ἐπικίνδυνα κινήγια, ἐνῶ δὲ Τάφτ θὰ συνεχίσῃ τὴν πολιτείαν αὐτοῦ, φρονῶν διὰ τὸ ἰδεῶδες τοῦ ἀφοπλισμοῦ τῶν ἐθνῶν εἶνε ἀνέφικτον. Πρόγραμμά του εἶνε ἡ αὔξησις τοῦ Ἀμερικανικοῦ στόλου.

ΜΕΛΛΟΝΤΙΣΜΟΣ

Ν ζωνρότατα συντεταγμένον ἔντυπον μοι ἐστάλη μετὰ τὸν τίτλον Futurisme. Ἡ προκήρυξις τοῦ «Μελλοντισμοῦ» ἔξακοντίζει μύδρους κατὰ τοῦ ὀπισθοδρομικοῦ παρελθόντος, εὐαγγελίζεται νέαν ζωὴν, εἶνε ὅλη πύρ καὶ ἱλιγγος. Εἶνε ἡ ἐπαναστατικώ-

τέρα προκήρυξις, ἥτις ἐξεδόθη ποτε εἰς τὴν παγκόσμιον φιλολογίαν.

Νέοι τινές, τῶν ὁποίων ἠγεῖται ὁ κ. Μαρινέττη, ὁ ρέκτης καὶ καινοτόμος διευθυντὴς τῆς διεθνούς ποιητικῆς ἀνθολογίας, τῆς «Poesia», ἱδρυσαν ἐν Μιλάνῳ νέαν φιλολογικὴν σχολὴν. Τῆς σχολῆς ταύτης αἱ ἀρχαὶ ἐκτίθενται εἰς ἓν πρόγραμμα ἀναρχικόν. Δι' αὐτοῦ καταρρίπτονται εἰδῶλα καὶ βωμοί, θρησκείαι φιλολογικαί, κειμήλια. Τὰ ἐρεῖπια διασκορπίζονται, τ' ἀριστουργήματα ἀνηλεῶς ξεσχίζονται καὶ μόνον ἰδεῶδες τοῦ κ. Μαρινέττη εἶνε τὸ αὐτοκίνητον. Θέλει τὴν πρόοδον τῆς φιλολογίας ἀνάλογον τῆς ταχύτητος ἐνὸς αὐτοκινήτου...

Ἴδου τί θέλουν οἱ Μελλοντισταί :

«Θέλουμεν νὰ ψάλωμεν τὸν ἔρωτα τοῦ κινδύνου, τὴν ἔξιν τῆς ἐνεργητικότητος καὶ τοῦ παρατόλμου.

Τὰ οὐσιώδη στοιχεῖα τῆς ποιήσεώς μας θὰ εἶνε τὸ θάρος, ἡ τόλμη, ἡ ἐξέγερσις.

Ἡ φιλολογία ἕως τώρα συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀκίνησιν τῆς σκέψεως, εἰς τὴν ἐκστάσιν καὶ τὸν ὕπνον. Ἡμεῖς ἐπιδιώκομεν κίνησιν ἐπιθετικὴν, πυρετώδη ἀγρυπνίαν, βῆμα γυμναστικόν, ἐπικίνδυνον ἄλμα, ραπίσματα καὶ γρόνθους.

Ὁ κόσμος ἐπλουτίσθη μετὰ μίαν νέαν καλλονὴν. Τὴν καλλονὴν τῆς ταχύτητος. Ἐν αὐτοκίνητον μετὰ τοὺς παχεῖς ὁδὸν καὶ τὴν παταγώδη ἀναπνοὴν εἶνε ὠραιότερον τῆς Νίκης τῆς Σαμοθράκης...

Θέλουμεν τὸν ἄνθρωπον νὰ κρατῇ πτέρυγας ἀνεμομύλου, οὐτινος ἡ ἰδεώδης ρίζα νὰ διαπερᾷ τὴν Γῆν.

Ὁ ποιητὴς πρέπει νὰ καταναλίσκῃ ἑαυτὸν μετὰ θερμῆς καὶ ἀσφαλείας διὰ νὰ ἀναπτύξῃ τὸν ἐνθουσιασμόν. Δὲν ὑφίσταται κάλλος ἢ μόνον ἐν τῇ πάλῃ.

Τί ὠφελεῖ νὰ βλέπωμεν πρὸς τὰ ὀπίσω ; Ὁ Χρόνος καὶ ἡ Ἑκτασίς ἀπέθαναν. Ζῶμεν εἰς τὸ Ἀπόλυτον.

Θέλουμεν νὰ ὑμνήσωμεν τὸν πόλεμον — τὴν μόνον ὑγιεινὴν τοῦ κόσμου — τὴν στρατοκρατίαν, τὸν πατριωτισμόν, τὸν ἀναρχισμόν, τὰς ὠραίας ιδέας αἱ ὁποῖαι φονεύουν, τὴν περιφρόνησιν πρὸς τὴν γυναικα.

Θέλουμεν νὰ καταδαφίσωμεν τὰ μουσεῖα, τὰς βιβλιοθήκας, νὰ πολεμήσωμεν τὴν ἠθικὴν φιλοσοφίαν, τὸν φεμινισμόν. Θέλουμεν νὰ ὑμνήσωμεν τὰ μεγάλα πλήθη τὰ κινούμενα διὰ τῆς ἐργασίας, τῆς ἡδονῆς ἢ τῆς ἐπαναστάσεως, τὴν νυκτερινὴν ζωὴν, τὰ ὀπλοποιεῖα, τὰ ναυπηγεῖα, τὰ χαλκεῖα, τὴν ἀτμάμαξαν, τὸ ἀεροπλάνον.